

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/67/2013
Identifikačné číslo spisu:	6013200285
Dátum vydania rozhodnutia:	28.01.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:6013200285.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: ZIVEKOM s.r.o., Cesta na Štadión 10, 974 04 Banská Bystrica, IČO: 44 590 733, zastúpeného advokátskou kanceláriou Malata, Pružinský, Hegedúš & Partners s.r.o., so sídlom Prievozská 4/B, 821 09 Bratislava proti žalovanému: Fakultná nemocnica s poliklinikou F. D. Roosevelta Banská Bystrica, Námestie L. Svobodu 1, 974 17 Banská Bystrica, IČO: 00 165 549 o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 22.01.2013, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/42/2013-36 z 11. októbra 2013 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/42/2013-36 z 11. októbra 2013 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým uznesením Krajský súd v Banskej Bystrici podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zastavil konanie o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 22.01.2013, ktorým zrušil ponukové konanie na prenájom dočasne prebytočného nehnuteľného majetku štátu o výmere 245,39 m², nachádzajúceho sa na 0. poschodí v budove so súp. č. 6820, ležiaci na pozemku parc. č. 2590/7 zapísanej na LV č. 142 vedenom pre katastrálne územie Banská Bystrica.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že po preskúmaní spisového materiálu krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného týkajúce sa majetku štátu, ktorý mu bol zverený do správy, nie je preskúmateľné súdom podľa piatej časti OSP. Krajský súd poukázal na to, že žalovaný je štátnou príspevkovou organizáciou. Bol zriadený Ministerstvom zdravotníctva SR k 01. januáru 1991 ako štátna rozpočtová organizácia s právnou subjektivitou s tým, že od 1. januára 1995 došlo k zmene zriaďovacej listiny na štátnu príspevkovú zdravotnícku organizáciu. Predmetom jej činnosti je poskytovanie zdravotníckej starostlivosti v rozsahu primárnej odbornej starostlivosti, špecializovanej ambulantnej a nemocničnej starostlivosti a niektoré vybrané formy následnej starostlivosti. V stanovenom rozsahu

organizácia vykonáva aj hospodársko-technické činnosti.

Tak ako vyplýva z § 1 a § 3 ods. 1 zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu (ďalej len „zákon o správe majetku štátu“), ale aj z I. hlavy tohto zákona, ktorá upravuje pojem a obsah správy majetku štátu v § 3 až § 7, týmto zákonom nebolo zverené správcovi majetku štátu rozhodovať o právach a právom chránených záujmoch fyzických alebo právnických osôb. Zákon o správe majetku štátu upravuje len práva a povinnosti správcu majetku štátu vo vzťahu k majetku štátu, t.j. pravidlá, ktoré vlastníku majetku - štát určil správcovi pre rozhodovanie o zverenom majetku.

Zákon o správe majetku štátu, ani iný predpis podľa názoru krajského súdu nezveril žalovanému rozhodovanie o právach a právom chránených záujmoch právnických alebo fyzických osôb a preto rozhodnutie urobené v procese správy majetku štátu nie je rozhodnutím správneho orgánu v zmysle § 244 ods. 2 OSP. Žaloba smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom prieskumu súdom, a preto krajský súd konanie podľa § 250d ods. 3 OSP zastavil.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal, aby najvyšší súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie, nakoľko podľa jeho názoru rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca poukázal na to, že žalovaný je štátnou príspevkovou zdravotníckou organizáciou, ktorá bola zriadená Ministerstvom zdravotníctva Slovenskej republiky. Podľa § 3 zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy v platnom znení sú okrem iných subjektov subjektmi ústrednej správy taktiež štátne príspevkové organizácie s tým, že vzhľadom na charakter činnosti vykonávanej žalovaným je nesporné, že žalovaný vykonáva činnosť v oblasti verejnej správy. Podľa názoru žalobcu žalovaný vydal rozhodnutie, ktorého zákonnosť je predmetom konania v merite veci, v súvislosti so správou majetku štátu, a teda má postavenie správcu majetku štátu a v uvedenej súvislosti okrem iného vykonáva činnosť, ktorou sa podieľa na správe vecí verejných, nakoľko spravuje majetok vo vlastníctve Slovenskej republiky. Práve z dôvodu, že v procese nakladania s majetkom štátu dochádza k realizácii verejnej správy, konkrétne k správe majetku vo vlastníctve štátu za účelom jeho hospodárneho využitia, považoval žalobca za nesporné, že v súvislosti so správou majetku štátu dochádza k výkonu verejnej správy prostredníctvom subjektov verejnej správy.

Taktiež je podľa jeho názoru nesporné, že zo strany žalovaného dochádzalo v procese správy majetku štátu k rozhodovaniu o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb, nakoľko práve na základe rozhodnutia žalovaného došlo k určeniu víťaza ponukového konania, čím došlo k určeniu práva žalobcu vstúpiť so žalovaným do nájomného vzťahu.

Z uvedených dôvodov žalobca nesúhlasil so záverom krajského súdu o tom, že rozhodnutie urobené v procese správy majetku štátu nie je rozhodnutím správneho orgánu v zmysle § 244 ods. 2 OSP, nakoľko zákon o správe majetku štátu žalovaného za správny orgán neoznačuje.

Žalobca tiež spochybnil záver krajského súdu o tom, že v procese uzatvárania zmlúv mali obidve zmluvné strany rovnaké postavenie. Poukázal na to, že žalovaný následne po tom, ako bola so žalobcom platne uzavretá nájomná zmluva, s časovým odstupom 10 mesiacov svojvoľne a účelovo rozhodol o zrušení ponukového konania, ktoré bolo už dávno ukončené výberom víťazného kandidáta, a to pravdepodobne za účelom zrušenia titulu na uzavretie nájomnej zmluvy, keďže v súčasnosti je prevádzkovateľom lekárne práve žalovaný. Nie je teda pravdou, že v uvedenom prípade išlo o realizáciu práv a povinností nájomcu a prenajímateľa ako subjektov súkromného práva, ktoré uskutočňovali kroky v procese uzatvárania nájomných zmlúv.

S poukazom na § 4 Občianskeho zákonníka sa žalobca domáhal ochrany svojich práv na súde a keďže k porušeniu zákona došlo v dôsledku dominantného postavenia orgánu verejnej správy, žalobca sa domáha ochrany v rámci správneho súdnictva, keďže rozhodnutie o zrušení ponukového konania nie je výslovne vyňaté z prieskumu súdov, a teda je daná právomoc súdu na konanie v uvedenej veci v zmysle piatej časti OSP, nakoľko len v rámci prieskumu zákonnosti v rámci správneho súdnictva je možné zabezpečiť zrušenie nezákonného rozhodnutia ako výsledku nezákonnosti postupu žalovaného, v dôsledku ktorého

vznikli a aj v súčasnosti vznikajú veľké škody na strane žalobcu, ktorému bolo nezákonným spôsobom znemožnené pokračovať v podnikateľskej činnosti.

Z uvedených dôvodov preto zastavenie konania v uvedenej veci možno vnímať podľa názoru žalobcu ako odmietnutie spravodlivosti, nakoľko práve z dôvodu vágnosti a nedostatočnosti právnej úpravy k dnešnému dňu nedošlo k poskytnutiu ochrany právam žalobcu, a to napriek zjavnej nezákonnosti, ktorej sa dopustil žalovaný ako správca majetku štátu. Aj napriek tomu, že sa žalobca domáhal ochrany u príslušných orgánov prostredníctvom podnetu na podanie protestu prokurátora, k dnešnému dňu sa porušením práva žalobcu žiaden orgán nezaoberal odvolávajúc sa práve na to, že nie je daná právomoc na konanie v uvedenej veci.

Na záver žalobca poukázal na to, že vzhľadom na koncepciu právneho štátu súd a ani iné orgány nesmú odmietnuť vec prejednať a rozhodnúť o nej z dôvodu nejasnosti a nedostatočnosti právnej úpravy, v tomto prípade z dôvodu nedostatočnosti zákona o správe majetku štátu, ktorý umožňuje správcom majetku štátu dopúšťať sa nezákonného a svojvoľného konania bez možnosti dotknutých subjektov domáhať sa preskúmania zákonnosti takéhoto postupu, a to aj vtedy ak je zrejmé, že žalovaný subjekt sa v súvislosti s činnosťou, na ktorú bol poverený štátom, dopustil vážneho nezákonného konania.

Žalovaný sa k odvolaniu písomne vyjadril podaním z 20. novembra 2013 a žiadal, aby odvolací súd uznesenie krajského súdu ako vecne správne potvrdil. Poukázal na to, že v zmysle § 21 ods. 3 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy v platnom znení (ďalej len „zákon o rozpočtových pravidlách“), príspevkové organizácie možno zriadiť na plnenie úloh štátu, obce alebo vyššieho územného celku vyplývajúcich z osobitných predpisov. Príspevkové organizácie nemožno zriadiť na výkon rozhodovacích právomocí, ktoré pre zriaďovateľa vyplývajú z osobitných predpisov. V zmysle § 21 ods. 4 zákona o rozpočtových pravidlách, príspevkové organizácie môžu vo vlastnom mene nadobúdať práva a zaväzovať sa odo dňa svojho zriadenia.

Dotknuté rozhodnutie o zrušení ponukového konania bolo žalovaným urobené v zmysle zákona o správe majetku štátu, ktorý predmetné rozhodnutie neupravuje, nepojednáva o jeho obsahových ani formálnych náležitostiach. Nesplňa ani náležitosti v zmysle Správneho poriadku. Žalovaný zvolil takéto pomenovanie právneho úkonu, ktorým ponukové konanie zrušil a urobil tak na základe § 3 ods. 2 zákona o správe majetku štátu, ktorý ukladá povinnosť žalovanému, ako správcom majetku štátu užívať majetok štátu na plnenie úloh v rámci predmetu činnosti alebo v súvislosti s ním, nakladať s ním podľa tohto zákona, udržiavať ho v riadnom stave, využívať všetky právne prostriedky na jeho ochranu a dbať, aby nedošlo najmä k jeho poškodeniu, strate, zneužitiu alebo zmenšeniu.

Zákon o správe majetku štátu síce zveruje žalovanému, ako príspevkovej organizácii správu majetku štátu, upravuje však výhradne jeho práva a povinnosti pri správe majetku štátu a v žiadnom prípade nezveruje správcom právomoc rozhodovať o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. V súvislosti s nájmom nehnuteľností, ktoré má žalovaný v správe, postupuje správca v súlade so zákonom a rozhodnutie o tom, či dočasne prebytočnú nehnuteľnosť prenajme je jeho oprávnením, nie povinnosťou. Jeho povinnosťou však je nakladať s majetkom štátu hospodárne.

Vzťah medzi prenajímateľom a nájomcom je podľa názoru žalovaného vzťahom občianskoprávnym. V postupe pri uzatváraní nájomnej zmluvy majú obidve zmluvné strany rovné postavenie, žiadna z týchto strán nie je druhej strane nadradená a prenajímateľ nemôže autoritatívne rozhodnúť o žiadnom práve, právom chránenom záujme alebo povinnosti nájomcu. Rozhodnutie žalovaného o zrušení ponukového konania nebolo urobené v mene štátu a za jeho rozhodnutím nestojí donucovacia moc štátu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnuté uznesenie a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len "rozhodnutie správneho orgánu"). Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 a 3 OSP).

V prejednávacom prípade je sporné, či žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného môže alebo nemôže byť predmetom súdneho prieskumu, najmä či žalovaný pri rozhodovaní o ponuke resp. o zrušení ponuky nájmu dočasne prebytočného majetku štátu, podľa § 13 zákona o správe majetku štátu, rozhoduje ako orgán verejnej správy, alebo nie.

Podľa § 1 ods. 1 zákona o správe majetku štátu v znení účinnom v rozhodnom období, tento zákon upravuje správu majetku vo vlastníctve Slovenskej republiky (ďalej len "majetok štátu") vo verejnoprospešnej a podnikateľskej sfére, ktorú vykonáva správca majetku štátu (ďalej len "správca").

Podľa § 2 ods. 1 na účely tohto zákona majetkom štátu sú veci vo vlastníctve Slovenskej republiky vrátane finančných prostriedkov, ako aj pohľadávky a iné majetkové práva Slovenskej republiky.

Podľa ods. 2 Slovenská republika ako právnická osoba vlastní majetok a nakladá s ním prostredníctvom správcov majetku štátu v súlade s týmto zákonom. Správca podľa § 1 ods. 1 písm. a) a b) nemôže nadobúdať majetok do svojho vlastníctva. Správca majetku štátu vykonáva právne úkony pri správe majetku štátu v mene štátu. Správca koná v mene štátu pred súdmi a inými orgánmi vo veciach, ktoré sa týkajú majetku štátu, ktorý spravuje, alebo sporného majetku, ktorého správcom by mal byť podľa tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov.

Podľa § 3 ods. 1 správa majetku štátu je súhrn oprávnení a povinností správcu k tej časti majetku štátu, ktorý mu štát zveril do správy.

Podľa ods. 2 správca je oprávnený a povinný majetok štátu užívať na plnenie úloh v rámci predmetu činnosti alebo v súvislosti s ním, nakladať s ním podľa tohto zákona, udržiavať ho v riadnom stave, využívať všetky právne prostriedky na jeho ochranu a dbať, aby nedošlo najmä k jeho poškodeniu, strate, zneužitiu alebo zmenšeniu.

Podľa ods. 4 majetok štátu, ktorý prechodne neslúži správcovi na plnenie úloh v rámci predmetu jeho činnosti alebo v súvislosti s ním, sa považuje za dočasne prebytočný majetok štátu. Správca je povinný s dočasne prebytočným majetkom štátu naložiť bez zbytočného odkladu, účelne a s maximálnou hospodárnosťou v súlade s týmto zákonom. Na rozhodovanie správcu o dočasnej prebytočnosti majetku štátu sa vzťahuje odsek 3.

Podľa ods. 6 na rozhodovanie o prebytočnosti majetku štátu, o dočasnej prebytočnosti majetku štátu a o odňatí správy nehnuteľného majetku štátu a určení jeho správcu sa nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní; tieto rozhodnutia nie sú preskúmateľné súdom.

Podľa § 13 ods. 1 správca môže dočasne prebytočný majetok štátu prenechať do nájmu nájomcovi nájomnou zmluvou len za nájomné platené v peňažných prostriedkoch. Správca je povinný ponúknuť dočasne prebytočný nehnuteľný majetok štátu v dennej tlači a dohodnúť také nájomné, za aké sa v tom čase a na tom mieste obvykle prenechávajú do nájmu na dohodnutý účel také alebo porovnateľné nehnuteľnosti (ďalej len "trhové nájomné").

Podľa ods. 10 veta prvá, na platnosť zmluvy o nájme nehnuteľného majetku štátu sa vyžaduje súhlas ministerstva financií; to neplatí, ak ide o krátkodobý nájom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní spisového materiálu nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s rozsudkom krajského súdu stotožňuje v celom rozsahu a na zdôraznenie jeho správnosti považuje za vhodné (podľa § 219 ods. 2 OSP) doplniť nasledovné:

Aj podľa názoru odvolacieho súdu, žalovaný pri správe majetku štátu nevystupuje ako orgán verejnej správy, ktorý rozhoduje o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb, resp. ktorého rozhodnutia zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo sa priamo dotýkajú práv, právom chránených záujmov alebo povinností fyzických alebo právnických osôb.

V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej zákon o správe majetku štátu je vo vzťahu k všeobecnej úprave vlastníckeho práva zakotvený v Občianskom zákonníku osobitným zákonom, ktorý upravuje správu majetku vo vlastníctve Slovenskej republiky, a to vo verejnoprospešnej a nepodnikateľskej sfére, ktorú vykonávajú správcovia majetku štátu, a to štátne rozpočtové organizácie, štátne príspevkové organizácie, štátne fondy a verejnoprávne inštitúcie a iné právnické osoby, ak na základe zákona spravujú majetok štátu. Majetok štátu, ktorý neslúži a ani v budúcnosti nebude slúžiť správcovi na plnenie úloh v rámci predmetu činnosti alebo v súvislosti s ním, sa považuje za prebytočný majetok štátu. Správca je povinný s prebytočným majetkom štátu naložiť bez zbytočného odkladu účelne a s maximálnou hospodárnosťou v súlade s týmto zákonom a osobitnými predpismi. Podobne je tak tomu aj v prípade dočasne prebytočného nehnuteľného majetku.

Vyššie citované ustanovenia obsahujú osobitnú právnu úpravu dispozičných „oprávnení správcu majetku štátu“ slúžiacich na ochranu majetku štátu s osobitným zreteľom na to, že štát je síce vlastníkom, ale na rozdiel od iných vlastníkov oprávnenia vyplývajúceho z jeho vlastníckeho práva nevykonáva sám, ale prostredníctvom správcov jeho majetku.

Podstatou správy majetku štátu je súhrn oprávnení a povinností, ktoré má správca k jemu zverenej časti majetku štátu, ktoré predstavujú tzv. právo správy, ktoré je síce odlišné od vlastníckeho práva štátu, je však s ním nerozlučne spojené. Správca pritom nakladá s predmetom správy akoby právom vlastníka, pričom štát ovplyvňuje nakladanie správcov s vlastníckymi právami štátu, prostredníctvom zákonov, to znamená, že správca je oprávnený vykonávať vlastnícke práva štátu v medziach zákona ústavne konformným spôsobom. Správa majetku štátu je teda právnou formou výkonu základných oprávnení (držať vec, užívať ju a nakladať s ňou), ktoré oprávnenia tvoria obsah vlastníckeho práva štátu. Správca majetku štátu vykonáva správu majetku štátu vlastným menom a na vlastnú zodpovednosť (medzi inými uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. decembra 2008, č. k. 3 MCdo 17/2007).

Pri dočasne prebytočnom nehnuteľnom majetku nie sú nájomca a vypožičiatel' vlastníkmi vecí, ktoré sú predmetom nájmu alebo predmetom výpožičky. Vlastníkom je štát, správu ktorého vykonáva správca určený príslušným zákonom, ktorý nakladá právom vlastníka (štátu) a štát modifikuje (ovplyvňuje) nakladanie správcov s týmito vlastníckymi právami štátu nástrojom svojej zákonodarnej moci - prostredníctvom zákonov. Štát iný reálny nástroj na ovplyvňovanie výkonu svojho vlastníckeho práva prostredníctvom správcov majetku štátu ani nemá. Správca je oprávnený vykonávať vlastnícke práva štátu v medziach zákona ústavne konformným spôsobom. Podrobnejšie vymedzenie a sprísnenie rozsahu dispozičných oprávnení správcov majetku štátu pri prenechávaní majetku štátu do nájmu alebo výpožičky zákonom je v limitoch rešpektovania ústavou upraveného vlastníckeho práva vrátane čl. 20 ods. 1 druhej vety ústavy. Nájomca a vypožičiatel' sa správajú v rámci zákonných limitov správcu majetku štátu na základe s ním uzavretej príslušnej zmluvy, ktoré sa nelíšia od iných zákonných podmienok (obmedzení) pri vzniku právnych (nájomných a iných) vzťahov, predmetom ktorých je majetok štátu (medzi inými Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 17. januára 2002 č. k. : PL. ÚS 28/00-41).

Pre kompetencie verejného orgánu t. j. orgánu verejnej správy je typická prevaha prvku normatívneho správania vo verejnej správe nad prvkom osobným. V predjednávanom prípade, ako vyplýva z vyššie uvedeného, však táto prevaha jednoznačne abscentuje.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že pri zrušení vyhlásenia o nadbytočnosti majetku a následnom zrušení ponukového konania žalovaný zneužil dominantné postavenie orgánu verejnej správy, s týmto záverom nie je možné sa stotožniť, nakoľko žalovaný nevystupoval ako orgán štátnej správy a nezneužil svoje dominantné postavenie, ale vystupoval ako správca majetku štátu, ktorý má plne vo svojej dispozícii nakladanie so svojím (zvereným) majetkom a v tomto práve nemôže byť, okrem zákona, nikým a ničím obmedzený. Zákon o správe majetku štátu takéto obmedzenia neuvádza, nakoľko správcovi ukladá len povinnosť hospodárne nakladať so zvereným majetkom a prípadný prebytočný majetok ponúknuť na prenájom. Pokiaľ takýto majetok stratí status prebytočného, resp. dočasne prebytočného, ako tomu bolo aj v tomto prípade, správca nesmie takýto majetok do prenájmu ponúkať.

V predjednávanom prípade k zrušeniu ponuky na prenájom dočasne prebytočného majetku došlo zároveň so zrušením rozhodnutia žalovaného o tom, že predmetný majetok v správe štátu je dočasne prebytočný, t. j. žalovaný nemal aký majetok ponúkať do prenájmu a zároveň v čase, keď už existovala nájomná zmluva medzi žalobcom a žalovaným, ktorá však pre chýbajúci súhlas príslušného ministerstva nenadobudla účinnosť. V tomto štádiu nie je zrejmé, ako sa mohlo samotné rozhodnutie o zrušení ponuky priamo dotknúť práv a oprávnených záujmov žalobcu.

Z uvedených dôvodov aj odvolací súd dospel k záveru, že konanie o žalobe je potrebné zastaviť, nakoľko žalovaný nevystupoval v pozícii právnickej osoby, ktorej by zákon zveril rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy.

Z obsahu spisového materiálu je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovел a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/42/2013-36 z 11. októbra 2013 podľa § 250ja ods. 3 druhá veta v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil z jeho vecne a právne správnych dôvodov.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.